

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 333/2017-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. mája 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Martinom Olosom, Karola Kašjaka 81/1, Rajecké Teplice, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. 3 T 171/2014 z 3. novembra 2015 a uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 2 To 11/2016 z 23. marca 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. júla 2016 mailom a 26. júla 2016 písomne doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa

čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a porušenie princípu prezumpcie neviny zakotveného v čl. 6 ods. 2 dohovoru rozsudkom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3 T 171/2014 z 3. novembra 2015 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) a uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 To 11/2016 z 23. marca 2016 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol napadnutým rozsudkom okresného súdu uznaný za vinného zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom v tomto rozsudku, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere šesť mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu 12 mesiacov.

Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie, ktoré krajský súd napadnutým uznesením zamietol ako nedôvodné.

Sťažovateľ zastáva názor, že v predmetnej veci došlo k porušeniu „*práva na spravodlivý proces a najmä porušeniu základnej zásady trestného konania in dubio pro reo a princípu prezumpcie neviny*“, čo odôvodňuje takto:

Podľa sťažovateľa v predmetnej veci ide o extrémny nesúlاد skutkových, ako aj právnych záverov vo veci konajúcich súdov s obsahom spisu a dôkazov v ňom obsiahnutých. Sťažovateľ uvádza, že *«ide o vyslovenie viny v rozpore s obsahom dôkazov, ktoré nemá v právnom štáte žiadne miesto, ktoré je popretím právneho štátu, má všetky znaky svojvôle. Podľa argumentácie okresného a krajského súdu tak súd v podstate ani nemusel vykonávať žiadne dokazovanie výsluchom svedkov, nakoľko sám poškodený si počas trestného konania „spomenul resp. ustálil“, že som ho napadol práve ja. Tvrdenia poškodeného (syna policajta – službukonajúceho operačného dôstojníka v čase skutku), ktoré boli pritom radikálne zmenené ako i ovplyvnené okolím, sú tak podľa konajúcich súdov jediným zásadným dôkazom. Úvahy okresného ako i krajského súdu sú argumentačne*

neobhájiteľné... Samotný poškodený pritom pri podaní trestného oznámenia vôbec nevedel uviesť kto ho napadol, dokonca nevedel uviesť ani to, že ma (údajného útočníka) pozná zo školy, ktorú spoločne navštevujeme. Otec poškodeného pri trestnom oznámení výslovne uviedol, že poškodený (jeho syn) nevidel, kto ho kopol a kto mu zranenie spôsobil. Ani svedkovia samotného poškodeného absolútne nevedeli určiť, či ja som poškodeného kopol, dokonca som nebol nimi ani opoznaný pri rekognícii...».

Podľa názoru sťažovateľa skutkové zistenia okresného súdu a krajského súdu sú nesprávne a arbitrárne. Okresný súd, ako i krajský súd sa nevysporiadali so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, rozhodné skutočnosti negujúce a vyvracajúce tvrdenia obžaloby ignorovali. V odôvodnení napadnutých rozhodnutí prevažuje mechanické reprodukovanie výpovedí, resp. ich častí, absentuje v nich relevantný a presvedčivý výklad o tom, ktoré konkrétne skutočnosti mali vo veci konajúcie súdy za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opreli a akými konkrétnymi úvahami sa spravovali pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si tieto dôkazy navzájom odporovali. Okresný súd konal v rozpore so zásadou „*in dubio pro reo*“. Podľa sťažovateľa mal skôr on sám preukazovať nevinu, ako prokurátor jeho vinu. Krajský súd neakceptoval jeho odvolacie námietky a zotrval na spôsobe rozhodovania okresného súdu. Krajský súd sa podľa neho dokonca (bez zdôvodnenia) odklonil od svojej predchádzajúcej judikatúry, najmä uznesenia krajského súdu sp. zn. 1 To 97/2009 z 3. septembra 2009, ako aj od trestných judikátov R 56/1994, R 24/2006 a 74/2006.

Sťažovateľ následne uvádza tieto námietky, ktoré podľa jeho názoru potvrdzujú arbitrárnosť rozhodnutia okresného súdu a ktoré predniesol aj vo svojom odvolaní:

a/ okresný súd absolútne opomenul zásadné rozpory v tvrdeniach poškodeného a svedkov, ktoré vykonali v rámci prípravného konania a počas hl. pojednávania...

b/ nepreukázanie motívu a dôvodu údajného napadnutia...

c/ absolútna nezhoda a radikálny posun času skutku

... keď obvinenie mi bolo vznesené pre skutok, ktorý sa mal stať 15. 02. 2014 o 02.30 hod. Po výsluchu viacerých svedkov však bola obžaloba podaná účelovo na úplne iný čas skutku o 01.30 hod., nakoľko viacerí svedkovia počas vyšetrovania (prípravného

konania) potvrdili, že som odišiel z miesta skutku pred druhou hodinou rannou o 01.45 hod. a o 02.00 hod. som aj došiel domov, čo potvrdila aj moja matka. O 02.30 hod. som sa v mieste skutku nenachádzal minimálne 45 minút, čo je značný časový odstup, počas ktorého sa mohol pri takom počte ľudí na diskotéke stať všeličo...

d/ absolútna nezhoda opisu oblečenia útočníka s mojím oblečením, nezhoda môjho odchodu z miesta skutku so spôsobom odchodu skutočného útočníka z miesta skutku

Popis oblečenia útočníka sa absolútne nezhoduje s mojím popisom. Poškodený ako i svedok [REDACTED] súčasne opísali úplné iné oblečenie a obuv útočníka, akú som mal ja. Útočník mal mať podľa opisu svedka [REDACTED] (ktorý stál v čase kopnutia tesne pri poškodenom) tmavú bundu (mikinú) s bielym nápisom [REDACTED] na chrbte. Oblečenie s takýmto nápisom som pritom nikdy nemal a ani ho nikdy nenesil...

e/ existencia viacerých incidentov a napádání sa osôb v mieste skutku...

f/ tvrdenia poškodeného a jeho otca pri podaní trestného oznámenia...

g/ tvrdenia poškodeného a jeho svedkov v prípravnom konaní a na HP...

h/ neschopnosť korunného svedka [REDACTED] ma identifikovať a neschopnosť svedka označiť skutočného útočníka...

i/ podnapilý stav poškodeného a jeho svedkov čase skutku...

j/ znalecké dokazovanie – vylúčenie verzie poškodeného, pripustenie možnosti iných verzií vzniku zranení...

... podľa záverov posudku znalca [REDACTED] vyplýva, že je nepravdepodobné, že by vzhľadom na vzdialenosť a anatomické rozmery v oblasti tváre bola jediným kopnutím (ako tvrdí obžaloba a poškodený) zároveň zasiahnutá oblasť ramena sánky. Zranenie sánky by pri takomto mechanizme vzniklo iba ako následné, teda úderom o podložku pri odhodení (bez ďalšieho pohybu tváre po podložke, ktorý by spôsobil odreniny), alebo nárazom na vlastné plece pri prudkom otočení hlavou. Takéto skutočnosti a takýto skutkový dej však poškodený neuvádzal.

Znalec súčasne uzavrel, že zranenia poškodeného mohli vzniknúť aj iným mechanizmom ako kopnutím (napr. päťou, lakťom, pád nosom na hladký predmet a pod.), pričom poškodený sa v podnapitom stave mohol zaplietť do incidentu s hociktorým z iných (značne agresívnych) osôb.

Znalec [REDACTED] súčasne uviedol, že predmetné zranenie môže spôsobiť ktokoľvek, t. j. nie je potrebná špeciálna technika úderu alebo nejaké zvláštne telesné parametre útočníka, čo podporuje záver o tom, že zranenie mohol poškodenému spôsobiť ktorýkoľvek účastník diskotéky...

k/ Svedok [REDACTED] – organizátor diskotéky uviedol, že v priestoroch diskotéky ani pred kultúrnym domom v inkriminovaný večer nevidel žiadnu bitku (iba strkanice a potýčky iných osôb) a že počul, že k bitke malo dôjsť cca 300 m od miesta diskotéky pri potravinách, kde mala byť aj na zemi krv. Na diskotéke malo byť podľa svedka v ten večer cca 250 – 280 ľudí. Prečo neboli políciou preverované tie osoby, ktoré sa opakovane napádali na diskotéke a kvôli ktorým bola privolaná viackrát polícia...

l/ vierohodnosť svedka [REDACTED] tak túto výrazne naštrbuje fakt, že nevedel označiť údajne poškodené osoby, čas skutku, neprivolal policajnú hliadku a nebolo ani podané trestné oznámenie.“

Podľa názoru sťažovateľa „v konaní neexistuje ucelená reťaz dôkazov, že skutok sa stal tak, ako ho opísal poškodený, ktorý konzumoval v danom čase alkoholické nápoje (na rozdiel odo mňa obžalovaného), a že zranenia som spôsobil práve ja, a nie niektorý z účastníkov diskotéky, kde sa opakovane napádali skupiny osôb“. V konaní nebol podľa sťažovateľa vyprodukovaný jediný priamy a súčasne hodnoverný a konzistentný dôkaz o jeho údajnom napadnutí poškodeného a verzia obžaloby je nepotvrdená a výrazne oslabená, resp. vyvrátená znaleckým dokazovaním, rozpormi a nezrovnalosťami s tvrdeniami samotného poškodeného a tiež tým, že výpoveď poškodeného je absolútne nepotvrdená a vyvrátená výpoveďami viacerých nestranných svedkov nachádzajúcich sa v mieste skutku, ako i nezhodou v opise oblečenia skutočného útočníka s oblečením sťažovateľa.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd sťažnosť prijal na ďalšie konanie a následne vydal tento nález:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], trvalé bytom [REDACTED] na súdnu a inú právnu ochranu zaručené podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských

práv a základných slobôd, základné právo na spravodlivý súdny proces zaručené podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základné právo zaručené podľa čl. 6 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (princíp prezumpcie nevinny) rozsudkom Okresného súdu v Žiline sp. zn. 3 T 171/2014 zo dňa 03. 11. 2015 a uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 2 To 11/2016 zo dňa 23. 03. 2016 porušené bolo.

2. Rozsudok Okresného súdu v Žiline sp. zn. 3 T 171/2014 zo dňa 03. 11. 2015 a uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 2 To 11/2016 zo dňa 23. 03. 2016 sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu v Žiline na ďalšie konanie.

3. Okresný súd v Žiline a Krajský súd v Žiline sú povinní uhradiť spoločne a nerozdielne sťažovateľovi [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], trvalé bytom [REDAKOVANÉ] do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu trovy konania vo výške 363,79 EUR (slovom tristošesťdesiattri eur sedemdesiatdeväť centov) na účet advokáta JUDr. Martina Olosa číslo účtu – [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Predmetom predbežného prerokovania sťažnosti bolo sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a porušenie princípu prezumpcie nevinu zaručeného čl. 6 ods. 2 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu a uznesením krajského súdu. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ porušenie označených práv odôvodňuje predovšetkým nesprávnymi skutkovými zisteniami zo strany okresného súdu, ktoré podľa jeho názoru nenapravil ani krajský súd, nesprávnym hodnotením dôkazov a nedostatočným vysporiadaním sa s námietkami sťažovateľa vo veci konajúcimi súdmi. Napadnuté rozhodnutia vo veci konajúcich súdov považuje za arbitrárne.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

Podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, považuje sa za nevinného, dokiaľ jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom.

Článok 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (IV. ÚS 115/07). Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť, a preto prípadné porušenie týchto práv je potrebné posudzovať spoločne (II. ÚS 71/97, III. ÚS 470/2010, IV. ÚS 438/2010, IV. ÚS 195/07).

1. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom okresného súdu

Pri prerokovaní tejto časti sťažnosti ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity svojej právomoci podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Z princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, preto musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorý je kompetenčne predsunutý pred uplatnenie právomoci ústavného súdu (napr. II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04, I. ÚS 178/04, IV. ÚS 380/04, II. ÚS 372/08).

Z uvedeného vyplýva, že pokiaľ je o ochrane sťažovateľom označených práv alebo slobôd oprávnený konať alebo rozhodovať iný všeobecný súd, ústavný súd jeho sťažnosť už pri predbežnom prerokovaní odmietne pre nedostatok svojej právomoci.

Vo vzťahu k napadnutému rozsudku okresného súdu ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z čl. 127 ods. 1 ústavy, nemá ústavný súd právomoc preskúmať napadnutý rozsudok okresného súdu, pretože príslušným súdom

na poskytnutie ochrany proti namietanému porušeniu označených práv bol v odvolacom konaní krajský súd. Sťažovateľ právo podať odvolanie proti napadnutému rozsudku okresného súdu využil a krajský súd o ňom riadne rozhodol.

Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť v časti, ktorá smeruje proti napadnutému rozsudku okresného súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie.

2. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa napadnutým uznesením krajského súdu

Podľa názoru sťažovateľa napadnutým uznesením krajského súdu došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj k porušeniu princípu prezumpcie neviny zaručeného v čl. 6 ods. 2 dohovoru. Porušenie označených práv odôvodňuje tým, že krajský súd v rámci odvolacieho konania zotrval na spôsobe rozhodovania okresného súdu, s ktorým nesúhlasí, a navyše ani neakceptoval jeho odvolacie námietky.

Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01, III. ÚS 362/04), ako aj zabezpečiť konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre zdôrazňuje, že vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov, nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, IV. ÚS 339/2013). Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). Ústavný súd preto

v zásade nie je oprávnený posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a aplikácii právnych predpisov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010).

Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na poskytnutie ochrany len v tých prípadoch, ak porušenie procesných práv účastníkov konania, ktoré sú chránené zákonmi, by znamenalo súčasne aj porušenie základných práv alebo slobôd deklarovaných ústavou alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná (IV. ÚS 287/04). Skutkové alebo právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (II. ÚS 58/98, I. ÚS 13/00, II. ÚS 5/00).

Účelom zásady prezumpcie nevinoty je chrániť každého, kto bol obvinený z trestného činu, pred vyslovením výroku o vine bez toho, aby bola jeho vina preukázaná v súlade so zákonom (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Nölkenbockhoff v. Nemecko z 25. 8. 1987, séria A, č. 123, bod 33). Jej hlavným účelom je chrániť obvineného pred akýmkoľvek súdnym rozhodnutím alebo inými výrokmi príslušných úradných osôb („State officials“), ktoré sa rovnajú vysloveniu jeho viny bez toho, aby bola táto predtým preukázaná v súlade so zákonom (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Rushiti v. Rakúsko z 21. 3. 2000, č. 28389/95, bod 31). Z prezumpcie nevinoty tiež vyplýva, že žiadny štátny orgán (vrátane jeho ústavných činiteľov) nie je oprávnený vysloviť vinu či rozhodnúť o vine osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ešte predtým, ako ju vyslovil príslušný súd právoplatným odsudzujúcim rozsudkom (PL. ÚS 12/98).

Prezumpcia nevinoty je jedným zo základov spravodlivého trestného konania. K jej porušeniu dôjde, ak výroky príslušnej úradnej osoby, ktoré sa týkajú osoby obvinenej z trestného činu, odrážajú alebo vyjadrujú názor, že je vinná, a to ešte pred tým, ako bola

jej vina preukázaná v súlade so zákonom. Postačuje, dokonca aj pri absencii formálneho konštatovania, tiež argumentácia nasvedčujúca tomu, že úradná osoba považuje obvineného za vinného (napr. Daktaras v. Litva, bod 41, obdobne *Allenet de Ribemont v. Francúzsko*, bod 35). Je potrebné robiť rozdiel medzi výrokmi, ktoré odrážajú alebo vyjadrujú názor, že dotknutá osoba je vinná, a výrokmi, ktoré iba vyjadrujú stav podozrenia („a state of suspicion“). Prvé porušujú prezumpciu nevinoty, zatiaľ čo druhé boli považované za prijateľné alebo nezávadné v rôznych situáciách posudzovaných Európskym súdom pre ľudské práva (napr. *Lutz v. Nemecko*, rozsudok z 25. 8. 1987, séria A, č. 123, bod 62; *Englert v. Nemecko*, rozsudok z 25. 8. 1987, séria A, č. 123, bod 39; *Nölkenbockhoff v. Nemecko*, bod 39 a *Leutscher v. Holandsko*, rozsudok z 26. 3. 1996, č. 52/1994/499/581, bod 31).

Krajský súd napadnutým uznesením podľa § 319 Trestného poriadku zamietol odvolanie sťažovateľa. Po tom, ako krajský súd preskúmal zákonnosť a opodstatnenosť rozsudku okresného súdu, správnosť postupu, ktorý jeho vydaniu predchádzal, a po prihliadnutí aj na prípadne chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, uzavrel, že odvolanie sťažovateľa nie je dôvodné.

Z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd zistil, že sťažovateľ založil svoje odvolanie presne na tých istých námietkach, pre ktoré namieta aj porušenie svojich označených práv v konaní pred ústavným súdom.

V časti relevantnej pre toto konanie krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že okresný súd v rámci procesného postupu rešpektoval a dodržal všetky základné zásady trestného konania uvedené v § 2 Trestného poriadku, „*najmä zásady zákonného procesu podľa § 2 ods. 7, práva na obhajobu podľa § 2 ods. 9 Tr. por., voľného hodnotenia dôkazov podľa § 2 ods. 12, rovnosti strán (kontradiktórnosti) podľa § 2 ods. 14 Tr. por.*“, preto konštatoval, že „*súd prvého stupňa dospel k vyhlásenému rozsudku po správnom procesnom postupe a v súlade so všetkými zákonnými ustanoveniami, ktoré trestný proces upravujú.*“

Okresný súd po vykonanom dokazovaní na hlavnom pojednávaní, vyhodnotení a posúdení dôkazného stavu ustálil vo výroku o vine svojho rozsudku priebeh skutkového deja, ktorý zodpovedá všetkým vykonaným dôkazom. Výsledky vykonaného dokazovania vyznievajú jednoznačne a tvoria ucelenú reťaz ako priamych, tak aj nepriamych dôkazov, z ktorých možno vyvodiť bezpečný záver, že obžalovaný... spáchal skutok tak, ako je uvedené vo výrokovej časti rozsudku súdu prvého stupňa. Právna kvalifikácia súdeného skutku ako prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. a prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. plne zodpovedá správnym úvahám súdu prvého stupňa, ako aj všetkým zákonným predpokladom na posúdenie prejednávaneho skutku práve podľa týchto zákonných ustanovení.“.

Podľa krajského súdu okresný súd v odôvodnení svojho rozsudku „podrobne, jasne, zrozumiteľne a presvedčivo vysvetlil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Odôvodnenie rozsudku učinil súd prvého stupňa v súlade s ustanovením § 168 Tr. por.“. Krajský súd si preto závery okresného súdu, ktoré boli prezentované vo výrokovej časti jeho rozsudku a týkajú sa výroku o vine, ako aj vysvetlenie týchto záverov v odôvodnení napadnutého rozsudku v celom rozsahu osvojil a v zásade len odkázal na odôvodnenie rozsudku okresného súdu.

K výroku o vine krajský súd len stručne dodal, že „obžalovaný je usvedčovaný výpoveďou svedka – poškodeného. Tento opísal spôsob akým bol sotený na zem, ako spadol a následne ako sa dvíhal zo zeme, kedy ho obžalovaný kopol pravou nohou do tváre. Obdobne vypovedal aj svedok [REDAKOVANÉ], ktorý samotného obžalovaného ako osobu útočníka neopoznal. Z komunikácie na facebooku s kamarátom obžalovaného [REDAKOVANÉ] vyplýva, že práve obžalovaný sa pýtal na kamaráta [REDAKOVANÉ] či je v poriadku a či to nejako rieši. Práve týmto kamarátom [REDAKOVANÉ] mal byť poškodený [REDAKOVANÉ]. Poškodený až následne zistil meno útočníka, pričom sa s týmto stotožnil a aj na hlavnom pojednávaní potvrdil, že útočníkom bol práve obžalovaný. Krajský

súd nezistil dôvody, pre ktoré by bola spochybnená výpoveď poškodeného, či skutočnosti uvádzané [REDACTED]. Okresný súd sa v odôvodnení svojho rozsudku vysporiadal aj s úpravou času skutku v obžalobe oproti uzneseniu o vznesení obvinenia a s týmito dôvodmi sa aj krajský súd stotožňuje. Pokiaľ ide o mechanizmus vzniku zranenia poškodeného, znalec [REDACTED], tak aj znalec [REDACTED] potvrdili mechanizmus vzniku zranenia tak, ako uvádzal poškodený.

Krajský súd nemá dôvod spochybňovať tvrdenia svedkov, ktorí usvedčujú obžalovaného, pretože sú v dobrom vzájomnom súlade podporené aj vykonaným znaleckým dokazovaním. Pokiaľ obžalovaný rozdielne hodnotí dôkazy, je nutné konštatovať, že v prípade ak súd vyhodnotí niektorý vykonaný dôkaz inak než podľa predstáv niektorej zo strán, nemôže to byť dôvodom pre zmenu rozsudku. V tomto kontexte poukazuje krajský súd aj na judikatúru Ústavného súdu SR, v zmysle ktorej do obsahu základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom podľa článku 48 ods. 2 veta prvá Ústavy SR nepatrí právo účastníka (strany) konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov, prípadne sa dožadovať ním navrhovaného spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, ako ani povinnosť súdu vykonať účastníkom konania navrhnuté dôkazy. Je na úvahe súdu, ktoré dôkazy vykoná a tieto dôkazy následne vyhodnotí podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo a v ich súhrne, nezávisle od toho či ich obstarali orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Odvolačný súd nezistil pochybenie pri hodnotení dôkazov okresným súdom a pokiaľ obžalovaný s takýmto hodnotením dôkazov nesúhlasí, nespôsobuje to chybnosť rozhodnutia okresného súdu. Okresný súd logicky a presvedčivo vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a vysvetlil dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu o vine. S týmito dôvodmi sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a v ďalšom odkazuje na úplné a vyčerpávajúce dôvody rozsudku prvostupňového súdu. Nie je možné neprihliadnuť na výpoveď svedka [REDACTED], na ktorú poukázal v odvolaní aj obžalovaný, avšak na ďalšiu časť výpovede, kde svedok uvádzal, že obžalovaný sa aktívne zúčastňoval tréningov thajského boxu, pričom súčasťou tejto bojovej techniky sú aj kopy, ktoré sú cielene tréňované a práve kopnutím priehlavkom nohy, resp. chrbtom nohy stredne ťažkou až ťažkou intenzitou mal byť podľa znaleckého dokazovania vedený útok na poškodeného. Z výpovede svedka

■ však vyplýva, že obžalovaný v minulosti vyhľadával konflikty na podujatiach ako bola valentínska zábava a do týchto sa aj aktívne zapojil.

Na základe vyššie uvedených skutočností ani krajský súd nemal pochybnosti o vine obžalovaného a preto závery okresného súdu považuje za správne...“.

Ústavný súd pri skúmaní opodstatnenosti námietok sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu krajského súdu vzal do úvahy aj obsah rozsudku okresného súdu, keďže podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (napr. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov (prvostupňového aj druhostupňového), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (m. m. IV. ÚS 350/09). Navyše krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku odkazuje aj na odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu, ktoré považuje za vecne správne.

Okresný súd v odôvodnení svojho rozsudku po zrekapitulovaní vo veci vykonaných dôkazov a poukázaní na vec sa vzťahujúce ustanovenia Trestného poriadku k veci uviedol: „... obžalovaný sa dopustil skutku tak, ako je to uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku... Obžalovaný týmto svojím protiprávnym konaním naplnil všetky zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., teda inému úmyselne ublížil na zdraví a takého konania sa dopustil fyzicky, verejne a na mieste verejnosti prístupnom výtržnosti tým, že napadol iného... Konanie obžalovaného, ktorý je trestne zodpovedným subjektom, bolo úmyselné a jeho úmysel vzhľadom na všetky okolnosti a priebeh spáchania činu jednoznačne smeroval k ublíženiu na zdraví poškodeného. Obžalovaný tak konal v priamom úmysle podľa § 15 písm. a/ Tr. zák., nakoľko chcel spôsobom uvedeným v trestnom zákone porušiť záujem chránený týmto zákonom. Ako vyplýva zo záverov znaleckého posudku, poškodenému bola činom spôsobená ujma na zdraví vo forme poruchy zdravia trvajúcej 4 týždne.

Výtržnosťou sa rozumie konanie, ktoré závažným spôsobom (hrubo) narúša verejný poriadok a klud, a je preň typický neúctivý postoj páchatel'a k zásadám občianskeho spolunažívania. Ide predovšetkým o fyzické násilie voči osobám.

Súd pri posudzovaní skutku z hľadiska jeho výtržnickej povahy zväzil najmä intenzitu útoku, následky útoku (poranenia, ktoré si vyžiadali práceneschopnosť v trvaní 4 týždne, operačný zákrok), okolnosti, za ktorých bol skutok spáchaný (kop – bojové umenie, thajský box). Súd posúdil skutok preto aj z hľadiska jeho závažnosti podľa § 95 ods. 2 Tr. zák. a konštatoval, že jeho závažnosť nie je malá, a to najmä so zreteľom na to, že obžalovaný konal v priamom úmysle a to tak, že sa dopustil fyzicky na mieste verejnosti prístupnom výtržnosti tým, že napadol poškodeného, za použitia kopu z bojového umenia – thajského boxu, čím mu spôsobil ujmu na zdraví, ktoré poranenia si vyžiadali práceneschopnosť v trvaní 4 týždne.

Obžalovaný v priebehu celého trestného konania, tak pri výsluchu v prípravnom konaní ako aj na hlavnom pojednávaní, spáchanie trestnej činnosti popieral. Na svoju obranu uvádzal, že sa na ceste vytvorila nejaká väčšia strkanica. Obžalovaný sa tam išiel pozrieť. Začal sa tísnuť medzi ľuďmi, možno aj do niekoho strčil. Mohol to byť muž, ktorý ho sotil. Obžalovaný spadol na zem ku nohám nejakej ležiacej osoby, potom vstal a išiel domov, nakoľko bol špinavý.

Obžalovaný je zo spáchania trestného činu usvedčovaný predovšetkým výpoveďou svedka poškodeného. Poškodený popísal priebeh útoku obžalovaného na svoju osobu a zranenia, ktoré v dôsledku tohto útoku utrpel. Poškodený vo svojej výpovedi uviedol, že vonku pred kultúrnym domom sa strhla bitka. Nieкто ho sotil na zem. Poškodený spadol na zem na brucho a dvíhal sa zo zeme ako z kliku. Ako sa dvíhal zo zeme obžalovaný ho kopol pravou nohou do tváre, ktorá bola asi vystretá. Kopnutie bolo silnejšie a smerovalo na nos. Po kopnutí bol trochu otrasený, postavil sa a išiel odtiaľ preč. Jeho výpoveď súd vzal za hodnovernú. Svedok poškodený svoju výpoveď z prípravného konania žiadnym spôsobom nezmenil ani nekorigoval. Svedok poškodený vo svojej výpovedi v prípravnom konaní ako i na hlavnom pojednávaní podrobne popísal konanie obžalovaného, ktorého sa mal voči nemu dopustiť. Žiaden na hlavnom pojednávaní vykonaný dôkaz nenasvedčuje pre nehodnovernosť a nepravdivosť výpovede svedka poškodeného, ani pre to, že by výpoveď svedka poškodeného bola nepravdivo

vykonštruovaná, či robená účelovo. Možno konštatovať, že výpoveď svedka poškodeného je v dobrom logickom súlade s ďalšími vykonanými dôkazmi, ktoré podporujú tvrdenia svedka poškodeného. Drobné odchýlky v jeho výpovediach, resp. to, že niektoré veci neuviedol úplne presne, sú vysvetlené stavom jeho rozrušenia, ako aj spôsobenými zraneniami. Tieto drobné rozpory sú však nepodstatné a nemôžu spochybňovať dôveryhodnosť jeho výpovedí.

Obhajoba namietala úpravu času skutku v obžalobe oproti uzneseniu o vznesení obvinenia. Poškodený pri prvotnom lekárskom ošetrení uviedol čas okolo 02.15 hod. Uvedené bolo aj podkladom pre uznesenie o vznesení obvinenia. Tu je namieste poznamenať, že obžalovaný, poškodený ako aj svedkovia (prítomní pri strkanici), všetci zhodne popísali strkanicu, pri ktorej malo dôjsť ku skutku a časovo ju obmedzili. Na základe týchto výpovedí prokurátor upravil čas skutku. Poškodený utrpel popísané zranenie, ktoré bolo bolestivé, bol z toho otrasený, v šoku. Takýto nepodstatný rozdiel v jeho výpovedi nie je podstatný pre hodnotenie jeho výpovede ako celku.

Výpoveď svedka poškodeného je potvrdzovaná výpoveďami svedkov, ktorí nejakým spôsobom vnímali skutkový dej, ako i znaleckým posudkom vypracovaným znalcom [REDACTED], z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia, traumatológia. Svedok [REDACTED] zhodne ako poškodený popísal priebeh útoku a osobu útočníka, aj keď ho sám neopoznal. Svedkovia [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] nepriamo usvedčujú obžalovaného zo spáchania predmetného skutku, rovnako ako listinné dôkazy, a to predovšetkým hlásenie úrazu, lekárske záznamy, výpis facebookovej komunikácie z internetu, ako aj správa Športového klubu thajského boxu ARES GYM Žilina. Poškodený ako aj svedok [REDACTED] zhodne popísali priebeh útoku a osobu útočníka. Poškodený útočníkovi videl priamo do tváre a aj keď v čase útoku nepoznal útočníka po mene, poznal ho z videnia a následne prostredníctvom facebookovej komunikácie s [REDACTED] zistil aj meno útočníka. Poškodený stotožnil s osobou útočníka osobu obžalovaného jednak pri konfrontácii vykonanej v prípravnom konaní, jednak sa priamo na hlavnom pojednávaní vyjadril, že so 100 % istotou potvrdzuje, že útočníkom bol práve obžalovaný. Po vyhodnotení výpovedí svedkov, ktorí sa nachádzali na mieste činu, je zrejmé, že svetelné podmienky na danom mieste boli dostatočné na to, aby poškodený mohol vidieť útočníkovi do tváre. Z výsledkov znaleckého dokazovania znalca

██████████ vyplynul jednoznačný záver, že najpravdepodobnejší mechanizmus vzniku zranenia poškodeného bol taký, aký udával poškodený, ako aj svedok ██████████. Znalec v tejto súvislosti uviedol, že útočník musel mať obutú ľahkú športovú obuv, pričom obžalovaný sám vo svojej výpovedi uviedol, že mal v ten deň obuté tenisky. Z výpovede svedkov ďalej nepochybne vyplynulo, že k útoku došlo v rámci popisovanej tzv. strkanice, popisovanej viacerými prítomnými svedkami, do ktorej sa podľa všetkých svedeckých výpovedí zamiešal aj obžalovaný, ktorý krátko na to sám bez svojich kamarátov diskotéku opustil a následne na ďalší deň prostredníctvom facebookovej komunikácie so svedkom ██████████, s ktorým inak už dlhšiu dobu nebol v kontakte, zisťoval rozsah zranení poškodeného, pričom následne už ██████████ ani nekontaktoval. Vierohodnosť výpovede poškodeného nebola znížená žiadnym doposiaľ vykonaným dôkazom, poškodený nemal s obžalovaným žiadny predchádzajúci konflikt. Poškodený nemal žiadny konflikt ani s nikým iným na Valentínskej diskotéke. Na druhej strane z výpovede svedka ██████████ vyplýva, že obžalovaný už v minulosti vyhľadával konflikty na podujatiach takéhoto typu, do ktorých sa aktívne zapojil. Obžalovaný sa v čase útoku aktívne zúčastňoval tréningov thajského boxu, ako to vyplynulo z výpovede svedka ██████████, pričom súčasťou tejto bojovej techniky sú aj kopy, ktoré sú cielene tréňované a práve kopnutím priehlavkom nohy, resp. chrbtom nohy stredne ťažkou až ťažkou intenzitou mal byť podľa výsledkov znaleckého dokazovania vedený útok na poškodeného.

Svedecké výpovede svedkov ██████████, ██████████ a ██████████ súd vyhodnotil ako nevierohodné. Svedkovia presne popísali akú zimnú bundu mal oblečený obžalovaný, že nosí svetlé oblečenie, ako a kedy išiel obžalovaný z Valentínskej diskotéky domov. Uvedené popísali skoro do detailov tak, ako to vnímal obžalovaný. Ich vnímanie vyššie uvedených skutočností je až vzácné rovnaké a zhodné. O uvedenom si pamätajú presné detaily, avšak na otázku ako išli domov, čo mali oblečené, odpovedali všeobecne. Svedkovia vypovedali zjavne účelovo, v úmysle pomôcť obžalovanému vyhnúť sa následkom jeho trestnoprávnej zodpovednosti. V tejto súvislosti súd poukazuje, že vo výpovediach obžalovaného k priebehu strkanice ako aj týchto svedkov boli zistené viaceré rozpory, ktoré vyplývajú zo zápisníc z hlavných pojednávaní, čo nepochybne znižuje vierohodnosť uvedených výpovedí. Svedkovia rozdielne popísali

prítomnosť obžalovaného so svedkami na nimi uvádzanej strkanici. Obžalovaný uviedol, že k strkanici pristúpil s [REDACTED] a [REDACTED]. Začal sa tismúť medzi ľuďmi. Strčil do neho nejaký muž a on následkom toho spadol k nohám nejakej ležiacej osoby. Svedkyňa [REDACTED] uviedla, že obžalovaný vstúpil do strkanice spolu s [REDACTED]. Svedkyňa nevedela uviesť, či niekoho napadol alebo sa s niekým pobil. Svedok [REDACTED] uviedol, že obžalovaný s [REDACTED] a [REDACTED] sa išli pozrieť na tú strkanicu. Svedka to nezaujímalo a preto s nimi nešiel. Potom sa išiel pozrieť bližšie a videl, ako sa obžalovaný vryl cez tých ľudí dopredu a spadol na nejakého ležiaceho. Svedok [REDACTED] uviedol, že sa išli všetci pozrieť na tú strkanicu. Do obžalovaného niekto strčil a on spadol na zem. Ešte videl ležať na zemi dve osoby, tieto osoby svedok nepoznal.

Pri výsluchu znalec [REDACTED] potvrdil, že nie je žiaden rozpor so zistenými zraneniami poškodeného, ktoré boli uvedené v znaleckom posudku znalca [REDACTED]. Podľa znalca [REDACTED] treba brať súhrn týchto zlomenín ako komplex. Iný rozdiel znalec nevidel. Znalec [REDACTED] v znaleckom posudku uviedol, že v spisovej dokumentácii je ako jediný mechanizmus popisovaný kop nohou, pričom útočník mal stáť pred poškodeným, resp. spredu a sprava a kopajúca noha bola pravá. Zároveň poškodený uviedol, že videl tvár útočníka. Teda hlavu musel mať vztýčenú natoľko, aby do tváre stojaceho útočníka videl. Pri takomto vzájomnom postavení útočníka a poškodeného mohlo dôjsť k vzniku zranenia, tak ako je opísané vyššie. Znalec [REDACTED] zotrval na svojich záveroch aj po výsluchu znalca [REDACTED], pričom uviedol, že s vysokou mierou pravdepodobnosti vzniklo zranenie poškodeného spôsobom, ktorý udáva poškodený.

S poukazom na výsledky vykonaného dokazovania súd výpoveď obžalovaného vyhodnotil ako nepravdivú, nehodnovernú, učinenu účelovo v snahe vyhnúť sa trestnoprávnej zodpovednosti za spáchaný skutok. Obrana obžalovaného bola prekonaná ďalšími v konaní vykonanými dôkazmi, ktoré obžalovaného usvedčujú zo spáchania skutku tak, ako sa mu obžalobou kládlo za vinu.

Súhrn uvedených dôkazov tvorí logickú a ničím nenarušovanú, navzájom sa dopĺňajúcu sústavu, ktorá vo svojom celku spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti zažalovaného skutku a z jeho spáchania usvedčuje obžalovaného a súčasne vylučuje

možnosť akéhokoľvek iného záveru, na základe čoho súd získal presvedčenie o vine obžalovaného zo skutku kladeného mu za vinu obžalobou. K tomuto záveru súd dospel najmä na základe týchto dôkazov, ktoré vinu obžalovaného potvrdzujú a vytvárajú obraz o celej udalosti, ktorá je predmetom tohto trestného konania. Uvedené potvrdzuje výpoveď svedka poškodeného, výpovede svedkov [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED], znalecké posudky, ako i vyššie podrobne popísané listinné dôkazy. Najmä o uvedené dôkazy súd opiera svoje skutkové zistenia.

Súd konštatoval, že obžalovaný je trestne zodpovedný subjekt a to tak z hľadiska veku ako aj príčetnosti, tak v prípravnom konaní ako na hlavnom pojednávaní. Neboli zistené skutočnosti, ktoré by preukazovali, že obžalovaný pre duševnú poruchu v čase spáchania skutku nemohol rozpoznať jeho protiprávnosť alebo ovládať svoje konanie.

Súd sa musí pri rozhodovaní o vine obžalovaného oprieť o fakty jednoznačne zistené a preukázané bez rozumných pochybností.

Za rozumnú pochybnosť by súd považoval takú pochybnosť, ktorá spôsobí, že súd po starostlivom, objektívnom a nestrannom zhodnotení všetkých dôkazov je taký nerozhodný, že nemôže povedať, že získal ustálené presvedčenie o vine obžalovaného. V konkrétnej trestnej veci súd pri posudzovaní viny obžalovaného k takýmto pochybnostiam nedospel.

Pri hodnotení vykonaných dôkazov súd uvážil všetky okolnosti prípadu jednotlivo ako aj v ich súhrne. Skúmal, či výpovede sú logické, či sa neodchylujú od predchádzajúcich výpovedí, pričom vychádzal vždy z celej výpovede, berúc do úvahy aj ostatné vykonané dôkazy, posúdil rozpory medzi nimi a takto získajúc bezpečný základ pre skutkové zistenia a pre záver o vine obžalovaného dospel k záveru, že neexistujú dôvodné pochybnosti o vine obžalovaného. Po vyhodnotení všetkých vykonaných dôkazov súd získal naopak presvedčenie o vine obžalovaného.

Súd je toho názoru, že v dostatočnom rozsahu uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opieral, a akými úvahami sa spravoval pri vyhodnotení dôkazov. Dôkaznú situáciu považuje za natolko jednoznačnú, že mohol rozhodnúť o vine obžalovaného. Súd vyhodnotil vykonané dôkazy podľa vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, aj v ich súhrne...“

Ako už bolo uvedené, sťažovateľ nesúhlasí s tým, ako vo veci konajúce súdy po vykonanom dokazovaní ustálili skutkový stav. Ústavnému súdu predkladá svoje posúdenie veci a v podstate žiada, aby ústavný súd prehodnotil už hodnotené dôkazy a na základe toho, aby ustálil skutkový stav, ktorý by bol v súlade s predstavou sťažovateľa.

Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, teda nie ďalšou inštanciou v sústave všeobecného súdnictva, preto nie je oprávnený posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a aplikácii právnych predpisov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil.

Dôvodom na zásah zo strany ústavného súdu by bol v danom prípade až stav, keď by skutkové zistenia boli výrazom zjavného omylu, a tým by presiahli rámec zásad spravodlivého procesu a uvedený nedostatok by nebol napravený v rámci sústavy všeobecných súdov. K takejto situácii však v tomto konkrétnom prípade nedošlo.

Podľa názoru ústavného súdu skutkový stav ustálený vo veci konajúcimi súdmi má dostatočný racionálny základ vo vykonaných dôkazných prostriedkoch. Všeobecné súdy, teda okresný súd a v nadväznosti naň aj krajský súd, náležitým spôsobom rozviedli, z akých dôkazných prostriedkov vychádzali, prečo niektoré dôkazy nevzali do úvahy, ako sa vysporiadali s rozpormi v jednotlivých výpovediach, posúdili znalecké posudky, prihliadli aj na rozdielnosti v nich uvedené a na ten účel aj vypočuli znalcov, a na podklade toho ustálili, že skutky sa stali a že ich spáchal práve sťažovateľ. Vo veci konajúce súdy postačujúcim spôsobom reagovali aj na námietky obhajoby.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, z ktorej vyplýva, že súčasťou obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa

čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06), t. j. na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04, III. ÚS 25/06).

V nadväznosti na uvedené ústavný súd uzatvára, že napadnuté uznesenie krajského súdu (v spojení s rozsudkom okresného súdu) obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by tieto jeho závery boli svojvoľné alebo arbitrárne. S poukazom na uvedené ústavný súd dospel k názoru, že odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu (v spojení s rozsudkom okresného súdu) je potrebné považovať za ústavne akceptovateľné, nevybočujúce z limitov čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd zdôrazňuje, že právo na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie neznamena právo na úspech účastníka v súdnom konaní. V trestnom konaní to znamená, že odlišné vyhodnotenie dôkazov týkajúcich sa ustálenia otázky viny zo strany všeobecného súdu oproti ich vyhodnoteniu obžalovaným nemožno považovať za porušenie základného práva na súdnu ochranu, resp. na spravodlivé súdne konanie (m. m. napr. II. ÚS 37/01, IV. ÚS 338/2012). Samotná skutočnosť, že krajský súd si neosvojil interpretáciu výsledkov dokazovania a ich právne posúdenie z pohľadu sťažovateľa, nemôže ešte viesť k záveru o porušení sťažovateľom označených práv podľa ústavy a dohovoru.

Jednou z možností, pre ktoré môže ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnuť sťažnosť sťažovateľa, je aj jej zjavná neopodstatnenosť. V súlade

s konštantnou judikatúrou ústavného súdu je sťažnosť zjavne neopodstatnená vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

S prihliadnutím na uvedené ústavný súd konštatuje, že pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti nezistil žiadnu možnosť porušenia sťažovateľom označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu princípu prezumpcie neviny zaručeného čl. 6 ods. 2 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu ústavný súd v prvom rade uvádza, že konečným odsudzujúcim rozhodnutím v trestnej veci, ktorým bola vyslovená vina obžalovaného, nemôže dôjsť k porušeniu práva na prezumpciu neviny. Okrem toho porušenie uvedeného práva sťažovateľ v podstate len odvodzuje od porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bez toho, aby predložil aj nejaké presvedčivé argumenty, ktoré by porušeniu princípu prezumpcie aj nasvedčovali. Keďže ústavný súd v rámci predbežného prerokovania sťažnosti nezistil nič, čo by signalizovalo možnosť porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, reálnosť ktorej by bolo treba preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, neprichádzalo tak ani do úvahy vysloviť porušenie práva sťažovateľa

na prezumpciu nevinny. Ústavný súd preto aj v tejto časti sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v petite jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. mája 2017